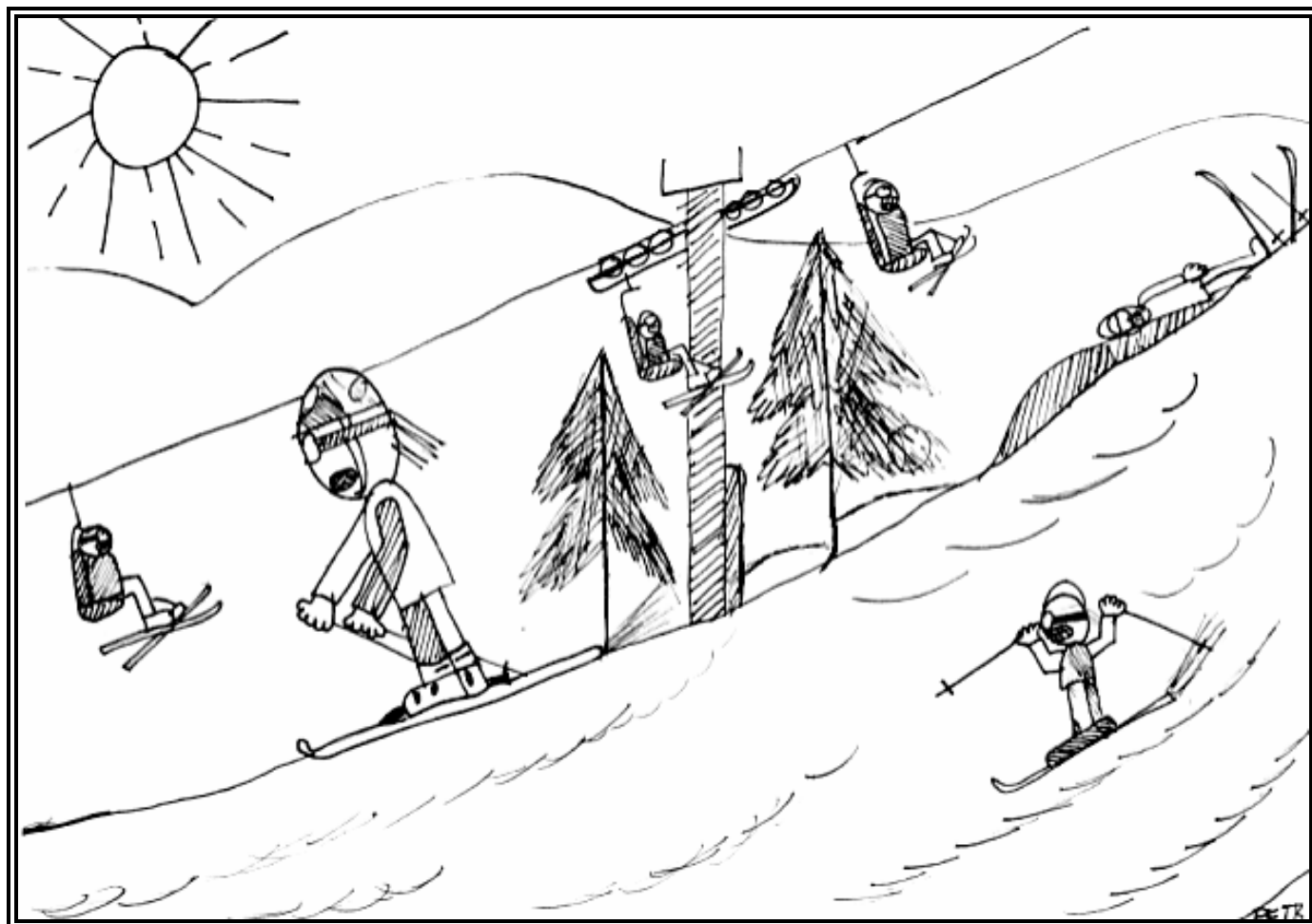

Ahoj holky a kluci!

Dva měsíce jsou pryč a je tu další číslo našeho školního časopisu. Určitě mi dáte za pravdu, že se za tu dobu stala spousta věcí. Nejdříve tu byly Vánoce a já doufám, že jste si je opravdu užili tak, jak jsem vám to přála v minulém čísle, nebo ještě líp. Snad jste byli zdraví, šťastní a hlavně s těmi nejbližšími. Když už mluvím o svátcích, za zmínku určitě také stojí svátek všech zamilovaných Valentýn. Jistě jste dostali nějaké to přáníčko od svých blízkých. A pokud ne, snad vám radost udělá alespoň náš časopis, protože jsme ho pro vás dělali s láskou. Odpočiňte si u něj, pokud jste to nestihli o jarních prázdninách. Po náročném uzavírání známek si to jistě zasloužíte. Hodně štěstí v novém pololetí!

Jana Kapounová a redakce časopisu Malíček

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Na světě je spousta zajímavých věcí. Přemýšleli jste už někdy nad tím, bez kterých tří předmětů byste se rozhodně neobešli? Ne? Tak si to, než se pustíte do čtení, vyzkoušejte. A jak si s touto otázkou poradili vaši spolužáci a někteří učitelé? To se dozvíte z následující ankety.

Linda III. A: Rozhodně bych si svůj život nedokázala představit bez letadla, protože bychom nemohli létat do ciziny na různé dovolené. Bez ledničky, protože prodlouží životnost potravinám. A bez sporáku, protože bychom pak neměli žádnou teplou stravu.

Tomáš III. A: Já bych se neobešel bez ledničky, protože kdyby nebyla, tak by nebylo ani žádné jídlo. Pak bez počítače, na kterém rád hraji hry, a kdyby nebyl, tak bych se hrozně moc nudil. A bez mobilu, abych si v případě nouze mohl zavolat pomoc.

Denča V. B: Rozhodně bych si svůj život nedokázala představit bez pití, protože je to příjemné osvěžení pro organismus a pití ke svému životu potřebujeme, jinak bychom nežili. Bez oblečení, protože mě zahřívá, když je zima. A bez auta, protože se mi do školy nechce chodit pěšky, a když jedeme na výlet, tak si s sebou samozřejmě bereme kufry a kam bychom je dali, když by nebylo auto?

Duša V. B: Mně by chyběl mobil, protože kdybych ho neměl, tak bych se nemohl dovolat na tísňovou linku, kdybych potřeboval pomoc, ani mojí rodině a nikomu. Pak lednička, protože bychom nemohli jíst zmrzlinu, která tam patří, a ani žádné jiné jídlo, které v ní uschováváme. A auto, protože bychom nemohli jezdit na daleké cesty do ciziny.

Lenka VII. A: Svůj život bych si nedokázala představit bez skříně, protože kdyby nebyla, tak bychom všechno prádlo měli poházené po místnosti, a nebo by bylo schované v krabicích a pytlích a nikdo by se v tom nevyznal. Bylo by to příšerné. Určitě bez mobilu, protože z něho mohu volat mamce, kamarádům, prostě rodině a také na něm často hraji hry. A bez oblečení, protože si ho každý den oblékám do školy a zahřívá mě. No, jak se říká: „Šaty dělají člověka.“

Tom H. VIII. A: Rozhodně by mně chyběl počítač, protože mi slouží jako zdroj informací a dobré zábavy. Pak lednička. Kdyby nebyla, tak by jídlo, které musí být v chladnu, shnilo a my bychom si ho nemohli kupovat a měli bychom omezenou stravu. A samozřejmě televize, která kdyby nebyla, tak bych měl hroznou depresi, protože se na ni koukám hlavně večer. To je chvíle, kdy mohu zapomenout na všechny starosti, co mám, a hlavně na školu.

Ríša VIII. A: Život bych si nedokázal představit bez televize, protože na Nově sleduji pravidelný seriál Ordinace v růžové zahradě. Bez počítače, na kterém rád hraji své oblíbené hry. A bez auta, protože když zaspím, to se stává velmi často a žádný autobus nejede směrem k naší škole, tak mě mamka odveze.

Ája VIII. B: Svůj život bych si nedokázala představit bez počítače a hlavně internetu, protože na něm hledám všechny informace, které potřebuji do školy, a také kvůli ICQ a přátelům. Také bez sporáku, abychom si mohli vařit teplá jídla. A samozřejmě bez mobilu, abych mohla dostávat sms.

Sára VIII. B: Mně by chyběla televize, protože se na ni ráda koukám kvůli skvělým pořadům. Pak mobil, protože je to lehčí domluva a hlavně rychlejší. A také počítač, protože na něm jsou dobré hry a můžu si tam chatovat i volat s kamarády zadarmo.

Marek IX. A: Svůj život bych si rozhodně nedokázal představit bez počítače, na kterém rád hraji hry. Také bez televize, když nemám co dělat, a také kvůli televizním zprávám, abych měl přehled, co se ve světě děje. A bez rádia, protože ho pravidelně každé ráno poslouchám u snídani. Bez něho bych si asi ráno opravdu nedokázal přestavit. Neměl bych ho příjemně „naladěné“.

Ája IX. B: Nedokázala bych si svůj život představit bez postele, protože když jsem unavená, tak se mi tam dobře relaxuje. Bez tužky, protože bych nemohla kreslit a já miluji kreslení. A bez počítače, protože na něm často dělám domácí úkoly do školy, hledám na něm různé informace.

Káťa Š. IX. B: Život bych si nedokázal představit bez mobilu, protože s ním komunikuji s lidmi. Pak bych si svůj život nedokázala představit bez MP3, protože se u ní dobře uklidním písničkami a je to moc dobrá relaxace. A nakonec bez tužky s papírem, protože moc ráda kreslím a nevydržela bych bez toho.

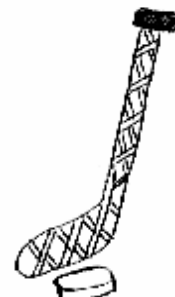
Paní učitelka Helena Drašíková: Svůj život bych si nedokázala představit bez pračky, protože bych pak nestíhala prát a to by mně hodně vadilo, nebo bych stíhala, ale neměla bych čas na jiné činnosti. Rozhodně bez mobilu, protože mám dva syny mimo Chrudim a nemohla bych se s nimi nijak domluvit, kdybych nutně potřebovala. A také bych si život nedokázala představit bez auta, protože kdyby nebylo, tak bych pak nemohla nikam jezdit a já ráda jezdím na různé výlety a hlavně na chalupu.

Paní učitelka Pavla Sádecká: Těžko bych si svůj život představila bez pračky, protože se u nás hodně pere prádlo. A nestíhala bych. Bez ledničky, protože uchovává dlouho potraviny a často tam do ní chodím pro „mňamky“. A bez počítače, který mi slouží jako zdroj informací, komunikace a zábavy. Často ho používám pro svou práci.

Denisa Kreuzerová, VIII. A

ROZHOVOR

*Určitě si ti, kteří sledují v televizi sport a kteří alespoň podle vidění znají bývalou žákyni naší školy **KATEŘINU BEČEVOVOU**, všimli, že byla v televizi. Ti, kteří neví proč, se to brzy dozví. Káťa totiž hraje ženský hokej a nedávno byla v Kanadě na mistrovství světa v ženském hokeji. Položili jsme jí pár otázek a ona nám na ně odpověděla. Více se dozvíte, když si přečtete tento článek.*

Odkdy hraješ hokej a co tě k tomu přimělo?

Hraji ho necelé čtyři roky a začala jsem, protože hrál bratr a mně se líbila ta atmosféra. Potom mně řekla kamarádka, že hraje a ať s ní jdu na trénink. Šla jsem tedy a už jsem u hokeje zůstala.

Jak vypadá trénink a co je na něm pro tebe nejhorší?

Na začátku protáhnutí, pak něco na rozchytání golmanů - třeba střelba od modré, najetí z kruhů a potom jezdí útočníci různé kombinace, založení útoku a nakonec většinou nájezdy a ty já nesnáším, protože jsou hodně namáhavé.

Jak se tvořil váš tým a kdo vás trénuje?

No já jsem vlastně přišla do týmu, který už byl utvořený, ale ženský hokej v Pardubicích myslím začal tak, že skupinka mladých holek šla za panem Evženem Musilem a zeptala se ho, jestli by taky nemohly hrát, a on to celé založil. Trénuje nás Josef Jacko.

Jak trénujete přes zimu a jak přes léto?

Přes zimu jenom na ledě a pak je to individuální posilovna, bazén a tak. To záleží na tom člověku a v létě máme letní přípravu, která je na Vinici v Pardubicích třikrát týdně. Tam běháme atd.

Na jaké pozici hraješ?

Jsem brankář.

Jak často trénuješ a kde trénuješ?

Trénuji třikrát týdně v Pardubicích, ale teď jsem na play off na Kladně na hostování, takže trénuji dvakrát s klukama v Chrudimi a v pátek na Kladně, kde zůstávám do zápasu.

Co tě na hokeji baví nejvíce a co tě naopak štve?

Nejvíce mě baví zápasy, ale proti nějakým dobrým týmům, kde můžu třeba i něco předvést. Co mě štve? Na hokeji mě nějak moc nic neštve, jen mi trochu vadí, že mi zabírá hodně času.

Byla jsi už někde jinde než v Kanadě (díky hokeji)?

No skoro po celé ČR, ale v zahraničí jenom v Kanadě.

Popiš, jak to v Kanadě probíhalo.

Přiletěli jsme do Calgary a pak jsme jeli deset hodin autobusem do Reginy. Tam jsme měli trénink, pak jsme se týden postupně přesouvali zpět do Calgary a v tom týdnu chodili na tréninky a sehráli jsme dvě přátelská utkání. Po příjezdu do Calgary začal celý turnaj a tam jsme sehráli pět utkání.

Mohla ses v Kanadě někam podívat?

Nebyl čas.

Je něco, co tě v Kanadě zaujalo nebo překvapilo?

Lidé tam mi přišli víc v klidu než tady. Nebyli nervózní, prostě v pohodě. A překvapilo mě, že auta nemusejí mít vepředu poznávací značku a mohou si tam dát, co chtějí.

Jaké jsou vztahy v ženském týmu?

No záleží na týmu a hlavně, jak se sejde věková kategorie. Ta to hodně ovlivní. V Pardubicích i na Kladně je to ale fajn.

Jakou máte sbírku pohárů?

Pohár nemám svůj vlastní žádný. Mám medaili za 2. místo v turnaji o pohár Primátora Pardubic a dvě ocenění za nejlepšího brankáře turnaje. Pak talíř za nej brankáře Pardubic(žen) a talíř za reprezentaci Pardubic v Kanadě.

Z jakého poháru máš asi tak největší radost (proč a jaký je to pohár)?

Největší radost mám z bronzové medaile z Kanady, protože jsem odchytila úplně celý turnaj a je to nejvyšší soutěž, co jsem kdy hrála, a je to myslím největší úspěch v ženském hokeji.

Kolik vás je v týmu?

Asi 20 v základní sestavě a asi 10 holek, co začínají hrát.

Mluvila jsi do televize, jaké jsi z toho měla pocity?

Nemám to ráda. Už jsem do televize mluvila jednou a bylo to hrozné. Stydím se a neumím prostě hned odpovědět na otázku, co mi dají.

S jakými ohlasy ses setkala doma nebo ve škole?

Doma jsou na mě pyšní. Všichni známí, kamarádi a učitelé mi gratulují a vyptávají se, jaké to tam bylo. Musím vyprávět pořád dokola.

Natálie Vašková, VI. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Vánoční jarmark

Jak už to bývá na naší škole několikátým rokem zvykem, tak i v roce minulém, přesněji v druhé polovině prosince, se na dvoře naší školy konal vánoční jarmark. Intenzivnější přípravy na něj probíhaly od prosince. V jednotlivých třídách se vyráběly všelijaké maličkosti, například vánoční přání, dárky z keramiky, voňavé pytlíčky a další rozmanité výrobky. My, z IX. A, jsme se pustili do školního kalendáře.

Nyní se vám pokusím popsat, co taková výroba školního kalendáře obnáší. V říjnu si každý z nás donesl obrázek nějaké světové metropole, metropole, ve které se nachází nějaká zajímavá historická památka. Fotografii, kterou jsme si přinesli, jsme překreslili tužkou na papír a následně jsme ji přes „kopírák“ přenesli na čtvereček lina. Potom následovala trochu zdoluhavá práce, která nám trvala nejdéle. Vzali jsme si rydla a začali vyrývat plochy zkopírovaného obrázku tak, aby v závěru práce, až se bude kalendář tisknout, obraz z lina krásně vystoupil. Tedy aby se tam, kde jsme vyrývali, neusazovala tiskařská barva, ale naopak tam, kde jsme nechali plochu lina nevyrytou, barva zůstala a natiskla se na papír. Když jsme byli s vyrýváním hotovi, vzali jsme si speciální váleček k roztírání tiskařské barvy, ten jsme namočili a začali jsme jím přes vyrytý obraz na linu jezdit. Barva se tak krásně usadila přesně na těch místech, která jsme nevyryli. Následně jsme

lino položili před paní učitelku Brožovou na tiskařský lis, ta na lino dala papír, na který se bude obraz tisknout, a ještě přes to všechno přehodila látku. To proto, aby se při tisku lino neposouvalo po papíře a obraz se tím nerozmazal. Když se točilo tiskařským lisem, přicházela chvilka napětí. Každý netrpělivě čekal na to, jak bude jeho výtvar do školního kalendáře vypadat. Vždy to ale dopadlo velmi dobře a všechny obrázky se povedly. Následně pan ředitel všechny kalendářní měsíce, od ledna do prosince, svázal a školní kalendář byl hotov. Sami jste ho mohli ocenit, a dokonce si ho i zakoupit na jarmarku. Dále jste si zde mohli zakoupit pečené kaštiny, vánoční punč, čaj, ale i ostatní drobné dárky, které jste pak možná věnovali svým blízkým nebo přátelům.

Díky vaší návštěvě a zakoupení drobností získala naše škola nemalé finanční prostředky. Z celkového zisku 15 553 korun budou dvě třetiny využity prostřednictvím účtu Klubu rodičů a přátel školy na nákup nových pomůcek do školy a zbylá třetina zisku byla převedena na účet Nadačního fondu Klubu rodičů a přátel naší školy. Děkujeme všem, kteří nám nákupem dárku přispěli!

Milan Vojta, IX. A

Vánoční X-boj

Byli jste se podívat na Vánočním X-boji, který se konal 25. prosince 2008? Pokud ne, tak se zde dozvíte alespoň něco o tom, co se tam dělo.

Vánoční X-boj se konal již podruhé a jeho cílem bylo získat peníze pro Nadační fond Klubu rodičů a přátel naší školy. Díky finančním příspěvkům z tohoto fondu mohou vyjíždět na akce programu „Spolu to dokážeme“ i ti žáci, kteří by si to jinak nemohli dovolit.

Vše vypuklo v 16:00. V chrudimské sportovní hale se sešla spousta návštěvníků a také žáků naší školy. Od moderátora jsme se dozvěděli, že dnes uvidíme basketbalový, pingpongový a florbalový zápas. Vždy budou hrát dvojice proti sobě. Pozvání přijali Aleš Valenta, Antonín Panenka, Pavel Richter a Martin Dejdar, kterému pomáhal Jiří Hrdina, protože Martin byl po operaci kolena. Osobnosti vytvořily soutěžní páry s Chrudimáky Petrem Řezníčkem, Petrem Vladykou, Zdeňkem Brožem a Petrem Steinerem.

Všichni se náramně snažili a podávali skvělé sportovní výkony. Mezi zápasy jsme mohli zhlédnout vystoupení mažoretů TJ Sokol Chrudim, módní přehlídku a sportovní aerobik. Po dokončení všech tří disciplín ale bylo skóre nerozhodně. Rozhodla tedy poslední disciplína. Soutěžící měli obtancovat postavené kužely a strefit se míčem do basketbalového koše. A dopadlo to tak, že vyhrál Martin Dejdar s Petrem Steinerem. Nebylo důležité vyhrát, ale zúčastnit se a dobře se pobavit, což se snad podařilo.

Díky finančním prostředkům získaným z této akce budou moci vyjet na výjezdy další a další žáci naší školy. Všem, co do Nadačního fondu přispěli, děkujeme!

Monika Netolická, IX. A

Rozhovor s Petrem Steinerem

Samozřejmě jsme neodolali a udělali jsme rozhovor s pořadatelem a soutěžícím panem Petrem Steinerem, který nám prozradil mnoho zajímavého ze zákulisí X-boje a o jeho přípravách.

Jak dlouho se taková akce připravuje? Co obnáší její příprava?

Ta loňská vznikla dost spontánně, od nápadu do realizace akce to trvalo přibližně osm týdnů. Letos jsme začali dříve, ale stejně se přípravy protáhly opět na dva měsíce. Co to obnáší? Když jsme se rozhodli, že to opět zkusíme, oslovili jsme „zástupce“ osobností a ten zajistil své kolegy. Pak jsme dali do kupy partu „domácích“, dále pořadatele, rozhodčí, pak moderátora, ozvučení, pak program, soutěže atd.– to vše musí přijít na plakáty, ty někdo musí navrhnout a nechat vytisknout a pak nechat vyvěsit. Je tam ještě spousta dalších věcí (propagace, vstupenky, doladění drobností jako oblečení pro dvojice, sportovní náčiní,). Od října, kdy bylo jasno, že ANO (jdeme do toho), jedenkrát týdně schůzka organizačního výboru. To je v kostce to hlavní. Kromě peněz a sponzorů.

Je těžké najít sponzory?

Někdy ano, někdy ne. Samozřejmě je lepší osobní známost. Ale já si myslím, že pro takovou věc, jako je tato, není zbytečné trochu ohnout „hřbet“ a poprosit, požádat o účast v této akci. Párkrát jsem slyšel, že se někdo nechce „zavazovat“. Takto se to asi brát nedá. Myslím, že výtěžek nebyl špatný a umožní dalším vašim spolužákům vyrazit se třídou. „A vo, vo tom to je...“

Splnila se vám vaše očekávání?

Vcelku ano, abych byl upřímný, čekal jsem i v tomto možná nevhodném vánočním termínu větší diváckou kulisu.

Co se podařilo? Co byste udělal jinak?

Myslím, že se podařilo opět „přilákat“ zajímavé osobnosti. Velmi milá pro mě byla účast Aleše Valenty a Jirky Hrdiny, kteří se zúčastnili naší akce i v loňském roce. Další hodnocení nechám na divácích a ostatních soutěžících. Myslím, že jsme jako pořadatelé a soutěžící snad vyloženě nezklamali. Těch věcí je řada, ale protože je po akci, necháme si to pro eventuelní další ročníky, pokud do toho půjdeme.

V čem se letošní roční ročník lišil od loňského?

Jednak programem a trochu i obsazením, pokusili jsme se o rychlejší průběh, jinak jsme moc neexperimentovali.

Který ročník se Vám zdál lepší? Loňský nebo letošní?

První ročník mě docela nadchnul, bylo to něco nového, ohlasy byly docela pozitivní, letos jsem očekával něco víc. Abych řekl pravdu, byl jsem „malinko“ zklamán a rozhodnut, že „již nikdy více“. Ale jak se říká: „Nikdy neříkej nikdy!“ Takže uvidíme, co bude dál.

Byl jste spokojen se svými sportovními výkony?

O to vůbec nejde, myslím, že letos to bylo více o legraci a zábavě, i když jsem byl docela mile překvapen, že jsem dal všechny čtyři „šestky“ při střelbě na koš.

V které disciplíně jste zabodoval a která vám příliš nesedla?

V basketu se mi docela dařilo, nikdy jsem nehrál florbal. Takže možná ten.

Měl jste příležitost se blíže seznámit se slavnými osobnostmi? Překvapili vás něčím? Jaký na ně máte názor?

Samozřejmě byl čas na pár slov. Loni jsem byl překvapen, jak byli všichni ti chlapi normální, zdá se mi, že si na osobnosti hraje kolikrát někdo, kdo na to vůbec nemá. Nikdo z těch „osobností“ neříká – „To když já“ apod. Letos jsem si to jen potvrdil.

Prozradte nám nějakou příhodu ze zákulisí či hrací plochy.

První příhoda – nepříjemná - se stala moderátorovi. Při instalaci techniky se mu „ztratily“ desky s jeho „notami“ (program, sponzoři, soutěžící, apod.) – celý program jel „naostro“ – takže klobouk dolů. Druhá věc mě moc potěšila, i když zpočátku způsobila drobný zmatek. Zhruba hodinu před „nástupem“ mi volal Martin Dejdar, že Jirka Hrdina je na dálnici a jede „k nám“. Ačkoliv nepotvrdil účast, bral to po Martinově SMS s pozvánkou jako automatické. Takže pátá „osobnost“ a co s tím? Jméno Jiřího Hrdiny nebylo na plakátech, neměli jsme pro něho dres, apod. Vše se vyřešilo. Pro mě to nakonec bylo velmi příjemné překvapení a snad důkaz, že to není úplně „nesmyslná“ věc.

Jak byl letošní X- boj zdařilý? Kolik peněz přinesl nadaci?

To ať posoudí jiní. Mohl být určitě lepší, ale možná i horší. Někaké finance se sehnali. Doufám, že nějakou tu dětskou dušičku potěšíme.

Jak je Nadační fond využíván? Kolika žákům pomohla?

To ví nejlépe správní rada Nadačního fondu, konkrétně paní učitelka Iva Brožová, která je její členkou.

Poznámka redakce: V roce 2007 využilo příspěvku z Nadačního fondu dvanáct žáků a od ledna tohoto roku to bylo již pět žáků.

Nikola Hrouzková, IX. A

Olympiáda v českém jazyce

Rychle spěchám do třídy IX. B, kde, jak vidím, už jsou všichni připraveni. Na co? No, dnes je přeci devátý leden, tedy den, kdy se na naší škole koná, tak jako každoročně, školní kolo Olympiády v českém jazyce. Celý nervózní a uřícený usedám do lavice, kde sedí kamarádka Sabina z osmé třídy. Všichni jsme celí natěšení a za okamžik nám již paní učitelka Musilová rozdává zadání školního kola. Zrovna jsem před sebe dostal zadání a automaticky jím listuji až na poslední stranu, kde se dívám na znění slohového úkolu. Téma pro letošní rok zní „Tahle písnička se mi líbí“. „Pane Bože,“ říkám si, to je snad to nejtěžší znění slohového úkolu, které jsem kdy četl, proto se raději rozhodnu začít řešit úlohy

letošní olympiády od úvodní strany. V první části zadání je článek o bermudském trojúhelníku. V tomto článku však jsou vynechána některá slova a úkol zní správně je doplnit. Následně se zpracovávají úkoly, které se vztahují k úvodnímu textu. Dále je úkolem tvoření slov s různými předponami nebo také psaní prvního pádu množného čísla přídavných jmen rodu mužského životného. Tento úkol je pro mě asi nejjednodušší. Druhá část, ve které mám zpracovávat již zmíněné téma slohového úkolu, je pro mě těžší. Asi za hodinu jsem se svojí prací hotov, takže ji odevzdávám a spolu s některými svými spolužáky odcházím domů. Cestou ještě diskutujeme o olympiádě, a čím více probíráme jednotlivé úkoly, tím více si uvědomuji, že těch úkolů, které mám špatně, bude určitě ještě víc, než jsem původně očekával, a tak trochu zklamaný, ale zčásti i spokojený, rychle odcházím domů.

Nyní si i vy, čtenáři, můžete zkusit vypracovat některé úlohy ze 34. ročníku Olympiády v českém jazyce:

- Uveďte, jaký význam má přídavné jméno *pomyslný*.
- Napište pět podstatných jmen s kořenem obsaženým ve slově *pomyslný*. Neuvádějte vlastní jména.
- Mezi následujícími slovy podtrhněte to, které může být trojslabičné.

stoupat, proudit, souostroví, letoun

Nápověda redakce: Pozorně si přečtete jednotlivá slova

Správná řešení: 1. pomyslný = domnělý, zdánlivý, abstraktní, neúplný, nekonkrétní; 2. výmysl, mysl, myšlenka, myšlení, přemýšlení, smysl, ...; 3. proudit – pro – u – dit (například proudit maso)

Milan Vojta, IX. A

VÍTĚZNÉ PRÁCE OLYMPIÁDY

Nejúspěšnějšími řešiteli školního kola Olympiády v českém jazyce se staly Nikola Tajzlerová z IX. A a Katka Slezáková z IX. B. Obě dvě postupují do okresního kola, které se bude konat 10. března. Přejeme, aby se jim dařilo. Držte jim pěsti. A teď si můžete přečíst vítězné práce na téma „Tahle písnička se mi líbí“.

Angel

NIKOLA TAJZLEROVÁ, IX. A

Na světě je velká spousta písní a každá z nich má svého příznivce. Je pravda, že jedna jich má více a druhá méně, ale tak už to na světě chodí. Někteří z nás mají vyloženě jednu oblíbenou, ale u mne to tak není. Každá písnička mě osloví něčím jiným. Mezi mé oblíbené patří píseň Angel od skupiny Judas Priest.

Je to poměrně smutná píseň. Vystupuje v ní nějaký člověk, není pojmenován, který vypráví o tom, jak vidí svět. Mluví k andělu s nadějí, že ho vyslyší a pomůže mu. Už nechce žít ve světě hříchu a bezmoci. Touží po klidu, míru a lásce. Chce daleko pryč, chce na místo, kde by mohl žít podle svých představ.

Ráda nad touto písní přemýšlím, protože mi připadá, že je v ní něco víc, než můžeme na první pohled vidět. Když ji poslouchám, kladu si spoustu otázek, na které se snažím najít odpověď. Přemýšlím o tomto světě a říkám si: „Opravdu žijeme ve světě alkoholiků, feťáků, prostitutek a vrahů? To už tady nezbylo nic jiného?“ Do jisté míry to je pravda, ale není tu jen to špatné. Všimáme si toho více asi proto, že každý den se něco takového objeví ve zprávách. Měli bychom se ale porozhlédnout i po tom dobrém, protože bychom se neměli z čeho radovat a to by ten život stál za nic.

Člověk v písničce hovoří o špatném asi proto, že mu bylo ublíženo a ztratil důvod žít v našem světě. Vysnil si místo, kam by chtěl, a teď jen čeká, jestli se mu to splní.

Tato píseň ve mně vzbuzuje smíšené a velmi zvláštní pocity. Můžu vám ji jediné doporučit, ale chce to mít alespoň základní znalosti angličtiny, abyste si ji mohli přeložit a porozumět jí. Jak už jsem řekla, je v ní něco víc, než se na první pohled zdá.

Tahle písnička se mi líbí

KATKA SLEZÁKOVÁ, IX. B

Jako malá holka jsem dlouhá léta jezdila na tábory do přírody. Čas od času každý zatoužil po chvíli, kdy by mohl tancovat, zpívat a řídit. Když se o tom dozvěděl náš vedoucí, zavedl v táboře každý týden diskotéku. Ale jelikož náš tábor stál u lesa, kde elektřina znamenala téměř sprosté slovo, nelze si představit diskotéku s osvětlením a živelným dýdžejem za pultem. Ve skutečnosti to vypadalo asi tak, že ze skupiny vedoucích vznikla hudební kapela Rohlík Stones, která hrála na kytaru a zpívala. Zpívala písně, které jsou pro mou generaci téměř neznámé, ale já jsem na nich vyrůstala a milovala jsem je. Neuměla jsem si představit tábor bez takových hitů, jako jsou Bezhlavý rytíř, Chtěl bych být pořádný chlap, Džínová láska a mnoho dalších písní. Nejvíce se mi ale líbila písnička, kterou vždy zpívala má instruktorka a dobrá kamarádka Jana. Jmenovala se Nápad, a kdykoli jsem ji slyšela, neubránila jsem se úsměvu. Byla chytlavá, krásná a plná melodických překvapení. Prostě jsem si říkala, že tato písnička se mi opravdu líbí. Za několik let jsem začala zpívat v chrudimském orchestru. Moc mě to bavilo, ale stále jsem se bála zpívat před tolika lidmi. Co když se jim nebude můj zpěv líbit? Co když budu zpívat falešně? Jednoho dne, když jsme měly s kamarádkami zkoušku, pan učitel řekl, že nám dá nové noty. Když je před nás položil a já viděla nadpis Nápad, rozbušilo se mi srdce. Tak dlouho už jsem svou oblíbenou písničku neslyšela! Začala jsem křičet, že tohle prostě musím zpívat já. Prostě musím. Ostatní se mi sice dlouho smály, ale nakonec svolily a já mohla začít se zkoušením. Po

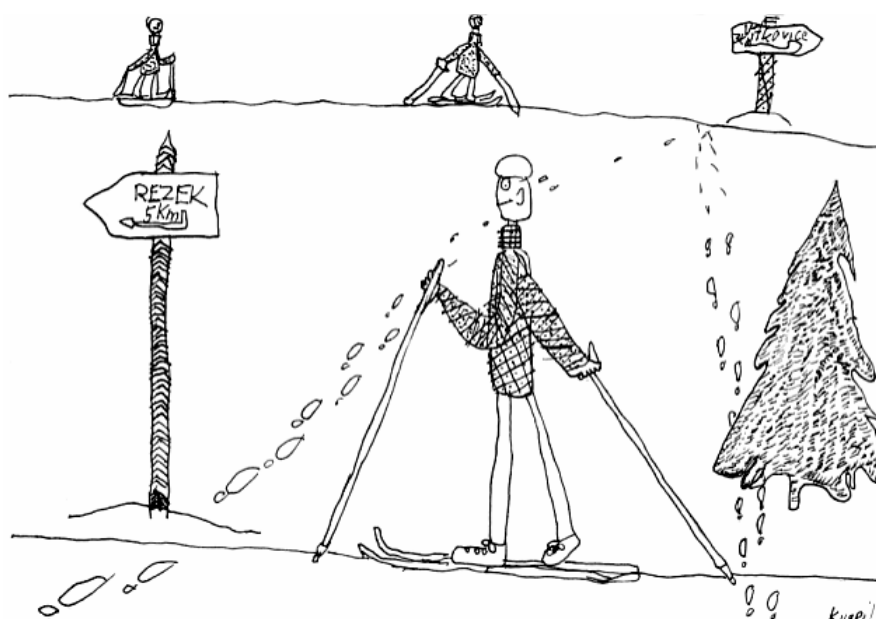
nějakém čase jsme tuto píseň začaly zkoušet s celým orchestrem. Těsně před začátkem písně jsem se klepala jako osika, a dokonce mi bylo trochu špatně. Po prvních taktech však má tréma odpadla a já jen zpívala a zpívala. Dnes už se sólového zpívání nebojím. Jsem ráda, že jsem si prosadila svou a že mohu zpívat právě tuto píseň, která mi pomohla zbavit se trémy. Je symbolem mého dětství a mám ji moc ráda.

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ ŽÁKŮ SEDMÉHO ROČNÍKU

Abeceda z lyžařského výcviku

„To je žůžo!“ vykřikuje Jirka, který se raduje z toho, že náš pokoj je spojený s druhým pokojem. Všichni kluci jsme totiž dohromady. „Ne že tady budete dělat nějakou rotyku, jinak se budete hned stěhovat,“ připomíná paní třídní učitelka Jitka Linhartová. Petr na to odpovídá: „Nebojte se, my budeme hodní.“

„Uuuuh, já jsem unavený!“ křičím na pana ředitele. Všichni sedíme v hlubokém sněhu a těšíme se, až ty běžky sundáme z nohou. Pan ředitel nám upřesňuje, že na Rezek je to jenom kousek. „A kolik ještě kilometrů?“ ptá se Martin. Všichni máme nastražené uši a čekáme na odpověď. „Už jenom šest kilometrů,“ říká pan ředitel. „Ježiši!“ ozývá se zezadu.

Ruuup a ležím na zemi, protože jsem narazil do Romana, který nečekaně zastavil. „Co děláš!“ utrhnuji se na něho. „Zastavuji, to nevidíš?“ „Tak dost, kluci,“ povídá nám pan učitel. Jedeme do chaty a já jedu jako první. Bojím se, abych nenarazil do pařezu a neudělal si něco s lyží. Jedeme totiž hlubokým sněhem, ve kterém není vidět, jestli náhodou není něco nebezpečného na zemi.

„No ne, k večeři jsou špagety, mňam.“ Jdu k okénku a málem do mě vrazí Petr, který se řítí jako blesk od stolu. „Hodně moc, prosím,“ povídám panu Kalenskému, který jako obvykle nandává jídlo. „Děláš dobře, po té cestě si to zasloužíš,“ odpovídá mi. Jdu ke stolu, ochutnávám a jen tak pro sebe si říkám: „Výborné.“

„Idaho, to je v Americe!“ vykřikují nahlas. Právě se koukáme na film o sjezdovém lyžování, který se odehrává v americkém státě Idaho. Pan ředitel nám ukazuje záběr, jak nějaký borec sjíždí černou sjezdovku po jedné lyži. Paní učitelka nás povzbuzuje, že když budeme trénovat, tak to také budeme umět. „To určitě!“ ozývá se odněkud.

„Kraus, tak se jmenoval náš nejznámější skicrosař,“ radím své skupince. „Tak děti, ještě pět minut a končíme,“ upozorňuje nás paní učitelka. Jirka říká: „Mě už nebaví čekat na ostatní.“ My už máme všechno hotovo. Ještě si jednou pro jistotu zkontrolujeme naše odpovědi: „Valenta akrobatické lyžování, Neumanová běžky, Černík snowboard, tak a máme to.“

„Ejhle, tamhle ji mám.“ Sbírám hůlku, která se mi zabořila do hlubokého sněhu. „Už jedu,“ volám na Davida, který na mě čeká v polovině sjezdovky. „To je zase fronta,“ odpovídá mi. Jedeme pomalu, abychom nemuseli dole moc dlouho čekat. Najednou slyšíme fííí a bum. Někdy malý kluk před námi padá. „Nestalo se ti nic?“ ptám se ho. Vůbec se nehýbá, ale za chvíli už vstává a jenom se směje. Uf, to jsem si oddychl.

Tak, už odjíždíme. Nikomu se nechce nosit naše těžké tašky nahoru do kopce. My s Romanem bereme moji obří tašku. Před námi se někdo plouží. „Dělej!“ křičí Roman. Přecházíme můstek a najednou bum, oba ležíme na zemi jako hroudy.

Daniel Regent, VII. A

Momenty z lyžařského kurzu

PAVOUK

Je krátce po obědě. Dnes jsme se mohli rozhodnout, zda budeme odpoledne lyžovat na sjezdových či běžeckých lyžích, nebo stavět před chatou různé stavby ze sněhu. Rozhodla jsem se, jako většina třídy, pro poslední možnost. Sníh je pěkný, bude se s ním dobře pracovat. S Anežkou přemýšlíme, co bychom mohly vytvořit. „Co takhle pavouka,“ navrhuji. „Dobře,“ schvaluje Anežka. Začínáme stavět. Nejdříve shromažďujeme sníh na dvě hromady. „Já budu sníh nosit a ty ho budeš uplácávat,“ navrhuje Anežka a já s ní souhlasím. Začínáme vyrábět první nohu. Myslím, že se nám pavouk zatím daří. Dobře se bavíme. Anežka navrhuje: „Co kdybychom okolo pavouka nanosily sníh a pak z něj ostatní nohy vymodelovaly. Možná, že by to bylo rychlejší.“ Je to celkem dobrý nápad, ale

později ho zavrhuje, protože už jsme sníh okolo odnosily a udupaly, takže by to byla další práce navíc. Prohlížíme si ostatní výtvary. Nedaleko od nás stojí hezký tučňák a ještě se tady pracuje na housence. Hodně lidí staví společně iglú. Je pěkné, ale nevím, jak se jim povede dokončit střechu. Někteří už odcházejí do chaty, protože jim je zima. Náš pavouk už je skoro hotový, ještě mu Anežka vyrábí malého motýlka, aby neměl hlad. „Ááá, pavouk!“ křičí Tereza, když jí ukazujeme svou stavbu, ale později přiznává, že se jí docela líbí. Myslím, že se toto odpoledne vydařilo.

MYŠ

Je večer. Dnes ráno jsme zjistily, že je u nás v pokoji myš. Máme tady dvě pastičky. Paní učitelka Jitka Linhartová, která je zdravotnicí kurzu, vchází do našeho pokoje. „Tak, holky, nemusíte se ničeho bát, jestli tu něco je, určitě se chytí. Dobrou noc,“ říká a odchází. „Koukejte, další,“ ukazuje nám Anežka myší exkrementy pod postelí. Teď už nepochybujeme o tom, že tu skutečně myšku máme. Na chodbě už je zhasnuto a my usínáme. Po několika hodinách mě ale probouzí nějaký hluk. Monča vlezla lžce do postele. „Myš mi lezla po noze,“ šeptá vyděšeně. Znovu usínám. Ale ne na dlouho. Slyším zvuk, jako když se někdo lekne, a probouzím se. „Co se děje?“ ptám se polohlasně. „Co to tu děláte?“ probouzí se i Anežka. lřča nám vysvětluje: „Slyšela jsem ji, jak utíká pod postelí směrem k pastičce. Tak jsem tam posvítila. „Už se chytila!“ Konečně. Už snad bude klid, myslím si. „Když vím, že tady máme mrtvou myš, tak do rána nebudu spát,“ říká Anežka. Zase usínám. Ráno nám Monča s lřčou znovu vyprávějí, co se v noci stalo. „Hurá,“ oddychne si zdravotnice, když správce chaty pan Kalenský odnáší pastičku i s myší pryč.

Kristýna Pantůčková, VII. A

VÝLET NA BĚŽKÁCH NA REZEK

Po poledním klidu jsme se oblékli a každý si vybral, co mu vyhovovalo. Někdo se rozhodl pro sjezdovky, jiný pro běžky. Já s Lídou jsme jely na běžkách. Pro tuto disciplínu se nás rozhodla asi polovina.

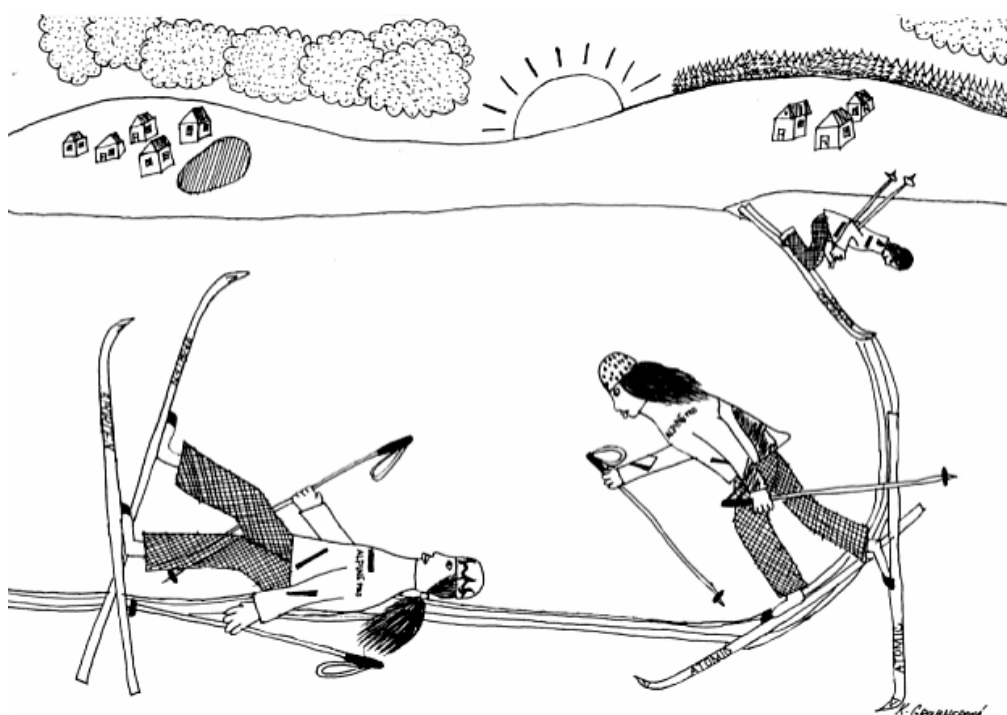
Nejdříve jsme vyšlapali ten hrozný kopec nad chatou a potom šli po silnici až na louku, kde jsme si nasadili běžky. Vyrázili jsme ve stopě za sebou. Někdo bruslil, ale mně to nešlo, tak jsem raději jela ve stopě. Většině lidí to moc nejelo, tak jsme se u sjezdovky zastavili a namazali lyže. Potom nám to jelo všem lépe, ale prokluzovalo to dozadu, takže když jsem šlapala kopec, tak mi to ujíždělo.

Přijeli jsme až k silnici, kde jsme si sundali běžky a šli pěšky. Vedle silnice byla vyjetá kolej, někteří ji využili k jízdě na běžkách. Já a Lída ne, protože to bylo strmé a nechtěly jsme spadnout do smrčků. Chvíli po nás tam jela Pavla, která tak dopadla.

Přešli jsme silnici a nandali běžky, pan ředitel nám říkal, ať dáváme pozor, že je to tam prudké, ale šlo to. A zrovna před velikánským kopcem to přestalo jet.

Nejdřív jsme zkoušeli šlapat do kopce na běžkách, ale moc nám to nešlo, tak jsme si je sundali a vláčeli je za sebou. Kopec byl hrozně dlouhý, už jsme se těšili, až budeme na Rezku. Konečně jsme skrz les viděli chaloupky, byli jsme na kopci a všichni zvolali: „Hurá!“. Před hospodou jsme zapíchli běžky a šli dovnitř. Já jsem si s Lídou dala kofolu. Měli jsme ji hnedka v sobě. Potom jsme čekali, než dorazí zbytek. Zanedlouho se objevila Marky, Lea a ještě pár lidí. Holky si sedly k nám a vyprávěly, jak Pavle ujela z kopce lyže a jak se skoro rozbřečela. Nakonec pro ni sjela Pěťa Koudelková a našla ji. A také, jak se zabořila do sněhu a asi pět minut se odtamtud hrabala. Všichni jsme byli mrtví smíchy! Když jsme si odpočinuli, vyrazili jsme zpět.

Z hospody jsme byli rozehřátí, tak jsme museli rychle jet, aby nám za chvíli nebyla zima. Měli jsme jet opět z toho velkého kopce dolů, ale protože už bylo šero a nikdo se nechtěl zmrzačit, jeli jsme lesní cestou. Lídě to moc nešlo, ale nacpala se dopředu a všechny zdržovala. Pak ji

napadlo, že si budeme hrát na piráty z Karibiku. Ona byla Jack Sparrow, já Elizabeth a protože jel za námi i chudák Domča, který na mě vždycky spadnul, když ho Lída shodila, tak mu řekla, že on bude Will. Lída pořád křičela: „Nikdo mě nikdy nepředjede, nikdy nikoho nezdržuji, ale hlavně nikdy nepadám!“ S tím, že ji nikdo nikdy nepředjede, měla pravdu, protože lesní cesta byla úzká. Když spadla, všichni byli na sobě na kupě. Pár lidí nás předjelo, ale mě a Domču nepustila.

Po chvíli jsme zjistili, že kolem nás nikdo není, tak jsme poslouchali, jestli neuslyšíme hlasy, ale neslyšeli. Mysleli jsme si, že jsme špatně odbočili, protože tam nikdo nebyl, ale nebylo kam. Jeli jsme dál, až jsme dorazili nad kopec, po kterém jsme předtím jeli, a tam už stáli asi tři spolužáci. Ostatní byli ještě za námi. Sundali jsme běžky a přešli silnici, za kterou jsme si je opět nasadili a Lída se zase postavila dopředu. Všichni zvolali: „Nééé!“ Honza Kvapil ji chtěl předjet, ale Lída mu dala hůlku mezi lyže a řekla: „Vrazila jsem ti meč mezi nohy, nikam nepojedeš.“ Honza se na ni podíval tím jeho pohledem a Lída tou hůlkou radši uhnula, aby jednu neslízla.

A tak jsme se zase táhli za Lídou. Už mě to přestalo bavit, tak jsem vystoupila z koleje, ale bylo to namrzlé, tak jsem hnedka spadla do závěje. Dojeli jsme ke sjezdovce, kde jsme předtím mazali lyže. Počkali jsme na všechny a pak se společně vydali po louce dolů. V koleji se špatně sjíždělo, a tak někdo vystoupil, jenže to bylo v rychlosti, takže se většinou každý natáhl. Nejlepší byla zatáčka, u ní jsem vystoupila z koleje a zkoušela brzdit, ale nešlo mi to. Pod zatáčkou se válela skupina lidí na sobě, a tak jsem spadla i já mezi ně. Když jsme sjeli všichni bez zlomenin k silnici, počkali jsme na ostatní. Někdo si všiml, že jede Pavla z kopce a zařval: „Bacha!“ Všichni se podívali, a když viděli, jak jede Pavla v plné rychlosti a nejde jí to ubrzdit, začali se uhýbat, aby do nich nenarazila. Ale naštěstí to dole ubrzdila. Přešli jsme silnici a někteří, kteří byli už vyčerpaní, sešli kopec a ti, co nechtěli, jeli po sjezdovce dolů. Polovina lidí to radši sešla, a tak zůstalo jenom šest kluků a já s Lídou. Sjížděli jsme ve velkých obloucích, protože byla tma a sjezdovku upravovala rolba. Michal, kterému nešla nasadit běžka, vyjel až poslední. Zrovna jela rolba, a tak na něj všichni křičeli, aby zastavil a počkal, ale on pořád jel. Když se stroj začal nahoře otáčet, křičeli jsem na něj, aby jel, ale on zůstal stát a čekal. Když k nám konečně přijel, jeli jsme dál. Pan ředitel nám svítil čelovkou na cestu a říkal nám, kam nemáme jet.

Konečně jsme dojeli k chatě, běžky jsme si dali do lyžárny a šli jsme do pokoje. S Lídou jsme všechno vyprávěli Terce a ta zase nám, jak jezdili na sjezdovce. Byl to pěkný den.

Vendula Mrázková, VII.B

S Českou televizí u nás ve škole

V pátek 25. ledna jsme mohli na chodbách naší školy potkat štáb České televize. Co tu Česká televize dělala? Odpověď je jednoduchá – natáčela dokument, který bude vysílán v úterý 18. března 2008 ve 20:00 hodin na programu ČT 2 pod názvem „Školáci a záškoláci“. Bude pojednávat o různých školách v republice a poukazovat na to, zda se na těchto školách objevují nějakí ti záškoláci, anebo jsou všichni vzornými žáky. My jsme měli tu čest setkat se

s jedním členem štábu ČT – s paní režisérkou a zároveň i scenáristkou dokumentu paní Ljubou Václavovou, která nám velmi ochotně odpověděla na pár otázek, týkajících se nejenom dokumentu, který natáčí, ale sdělila nám i něco o svém životě.

Kde vznikl nápad navštívit naši školu?

Vaši školu jsem chtěla navštívit již léta, ale nikdy se mi nenaskytlo téma, které by mi umožnilo, abych pro televizi o vaší škole točila. Já jsem četla několik reportáží pana Tomáše Feřteka v týdeníku Reflex, který vlastně tuto školu sleduje od začátku a píše o ní tak dobře, že jsem si řekla, že tuto školu musím poznat a sama ji navštívit.

Co se vám na naší škole líbí a je tu něco, co byste změnila?

To je hezká otázka. Celé dny, co jsem tady, si říkám, že není možné, aby tato škola byla tak dobrá, jak se mi zdá. Proto jsem se vyptávala i děti a já jsem zde skutečně nic špatného nenašla. A navíc většinou skončím ve školní jídelně, která bývá na některých školách hrozná, ale vy máte i dobrou školní jídelnu, takže jak jsem řekla, není tu nic, co by se mi nelíbilo a s čím bych nebyla spokojena. Dokonce jsem zde ani nenašla nějakou nepříjemnou paní učitelku nebo někoho, kdo by k vám byl protivný. Legrační ovšem bylo, že se mě některé malé děti ptaly, jestli by tento pořad, který zde připravuji, nemohla vysílat televize Nova místo ČT.

Co vás zde zaujalo a překvapilo?

Vzhledem k tomu, že jsem již znala předem Feřtekovy články, tak jsem to překvapení zažít nemohla, ale překvapilo mě, že vše, co bylo napsáno, se ve skutečnosti jeví jako pravda, což se vždycky nestává. Velmi mě zde zaujalo zapojení učitelů ve vyučování, protože když já si vzpomenu na naši školu, já jsem totiž také chvíli učila, tak vím, že to frontální vyučování, kdy učitel stále mluví a mluví a děti jenom koukají a koukají, je něco strašně nudného a jenom to dítě, které se skutečně chce něco dozvědět, sleduje a pozorně pedagoga poslouchá. Oceňuji zde právě to, že než paní učitelka oběhne všechny skupinky a hlavně, což je strašně důležité, všem to vysvětlí, tak to pro ni musí být hodně těžké a ty nároky tady jsou na ni kladeny více, než-li někde jinde, na nějaké jiné škole.

Kolik škol jste již navštívila? Podobá se některá, například stylem výuky, té naší?

Vzhledem k tomu, že teď proběhla školská reforma, tak už jsou školy, které se začínají té vaší podobat. Mezi dobré školy patří Londýnská v Praze, poté Chlupova škola, která se nachází taktéž v Praze. Navštívila jsem již mnoho škol – od škol vesnických až po školy městské, ale tak velkou školu s tolika žáky a ještě tak dobře vedenou, tak tu jsem skutečně nikdy neviděla.

Čeho se bude váš pořad týkat a kdy se bude vysílat? Jakou má v něm naše škola roli?

Já jsem si vaši školu vybrala do svého dokumentu, protože jeho téma je „Školáci a záškoláci“. Já jsem chtěla ukázat divákům školu, kde ti záškoláci nejsou, já jsem doufala, že tady alespoň jednoho, aby to nebylo stále tak pozitivní, najdu – nenašla jsem. Takže od začátku je tato škola braná jako ta, na které záškoláci nejsou a která dělá vše pro to, aby tu i nadále žádní nebyli. Jinak tento dokument bude vysílat Česká televize na ČT2 v některé úterý v březnu večer.

Jak jste se dostala k práci u České televize? Co všechno vaše práce obnáší a jakou funkci zastáváte?

Tak já jsem scenáristka a režisérka, dělám převážně autorské dokumenty. Nejraději pracuji na sociálních dokumentech, ve kterých figurují převážně děti

anebo lidé, kteří jsou nějakým způsobem handicapovaní. K práci u ČT jsem se dostala tak, že jsem již tenkrát dělala u ČT asistentku, nicméně následně jsem musela ČT opustit a zpět jsem se vrátila až po revoluci a to přes časopis Respekt.

Co se vám na vaší práci líbí a je například něco, co se vám na ní nelíbí?

Mně se tato práce velmi líbí, protože při každé práci poznávám nové lidi a navíc, když pracuji s lidmi s handicapem, tak mi to dává obrovskou sílu, protože člověk vidí, jakou mají ti lidé psychickou sílu překonávat nesnáze a jak se snaží vyrovnat se svým handicapem.

Kdo všechno se podílí na výrobě dokumentu? Jak dlouho se takový dokument připravuje?

Abyste dokument mohli vidět, tak někdo musí vymyslet téma, tedy námět, musí se napsat scénář a ten schválí člověk, který ho dal do výroby, v mém případě je to většinou ČT a poté, když se dokument natáčí, je u jeho vzniku kameraman, zvukař, technik, ten je zároveň i řidičem, a někdy s námi jede i produkce. Následně je to, co se natočí, zpracováváno ve střižnách, kde se dokument musí ozvučit, doladit kvalita obrazu a poté je již teoreticky hotov a je připraven k vysílání.

Jak vy vzpomínáte na dobu, kdy jste chodila do školy?

Já jsem začala chodit do školy ještě půl roku před tím, než nastoupil komunismus. Zkrátka jsem šla do školy, která byla krásná, bezpečná, chudá po válce. Ve třídě nás bylo čtyřicet pět a měli jsme úžasné učitele, na které se nikdy nezapomene. Ale ještě v první třídě, po únorové revoluci, nám zavřeli třídního učitele a toho už jsme nikdy neviděli. Následně jsem chodila do tříletého gymnázia, které se jmenovalo „jedenáctiletka“. Poté jsem vystudovala konzervatoř v Praze.

Nikola Hrouzková, Milan Vojta, IX. A

Naše škola a výroční cena Mosty 2007

Rychle utíkáme směrem k muzeu. Proč? No, dnes je přeci úterý 5. února a v chrudimském muzeu se koná slavnostní předávání výroční ceny Národní rady osob se zdravotním postižením České republiky - MOSTY 2007. Jsme celí natěšení, protože podle toho, co jsme se o této akci dozvěděli, tak by měla být mezi vzácnými hosty v muzeu i první dáma naší republiky paní Lívie Klausová. Právě jsme dorazili celí „uřícení“ k budově muzea a vidíme před ní stát asi pět černých aut s tmavými okny. Došlo nám, že to je asi doprovod první dámy. Rychle otvíráme dveře a vcházíme dovnitř. Odkládáme si naše bundy do šaten a potom vystupujeme po schodech, které vedou na balkón nad velkým sálem muzea, kde se celá akce koná. Připadáme si oba „dost“ trapně, protože máme na sobě jenom džíný a mikinu s tričkem a ostatní návštěvníci této akce jsou „vyfintění“. No, říkáme si, ani jsme netušili, že tato akce bude tak „prestižní“. Za

okamžik již vchází na podium Martin Dejdar, který celou akci Mosty 2007 moderuje. Jeho místo za okamžik střídají hudebníci z Víhanova kvarteta, kteří hrají asi pět skladeb od skupiny Beatles. Po jejich vystoupení již nastává čas, aby se představili všichni nominovaní v kategorii „Instituce veřejné správy“. V této kategorii

byla nominována i naše škola za svůj projekt integrace tělesně postižených žáků do kolektivu. Na plátno se nejdříve promítají klipy o projektech nominovaných. Pak přichází vyhlášení výsledků této kategorie. První místo získalo město Klatovy za svůj projekt bezbariérového města a za vybudování bezbariérového centra pro tělesně postižené. Cenu paní starostce Klatov předává sama paní Lívie Klausová. První cenou je symbolická zmenšenina mostu a ostatní nominovaní dostávají pamětní diplomy od akademického malíře Otakara Trogana. Po vyhlášení vítěze v kategorii „Instituce veřejné správy“ přichází na podium zpěvačka Ilona Csáková, která zpívá píseň nejenom pro vítěze kategorie, ale i pro všechny hosty v muzeu. Po tom, co dozpívala, je vyhlášen další vítěz, tentokrát v kategorii „Nestátní subjekty“. V této kategorii zvítězila společnost Trianon z Českého Těšína a zvláštní cenu získala, bohužel již po smrti (in memoriam), paní Zdenka Hanáková za to, že se nad rámec svých povinností starala o tělesně postižené. Další zvláštní cenu obdržel Český svaz ledního hokeje za vytvoření podmínek pro přípravu českého národního týmu tělesně postižených hokejistů na Mistrovství Evropy v roce 2007. Mezi jednotlivými předáváním cen Mosty 2007 opět zazpívala Ilona Csáková, ale i zpěvák Ladislav Kerndl. Asi za dvě hodiny celá akce končí, jsme rádi, že jsme se jí mohli zúčastnit, a doufáme, že tato akce přinesla i jisté zviditelnění našemu městu – Chrudimi. Dále je pro nás velkou ctí, že se mezi nominované dostala i naše škola. A i přesto, že neobsadila první místo, je to pro ni určitě velké ocenění za práci s tělesně postiženými žáky.

Je naše škola opravdu bez bariér?

Jak to vidí Eliška a Alžbětka Svobodovy

Již sedmým rokem navštěvují děvčata Eliška a Alžbětka naši školu. Určitě sami víte, že jejich pohyb po škole je do jisté míry komplikovaný. Jak ony samy hodnotí bezbariérovost naší školy, jak se jim na naší škole líbí nebo co jim dělá problémy, to všechno se můžete dočíst v následujícím rozhovoru.

Jak se vám na této škole líbí?

Nám se na této škole líbí moc a jsme velmi rády, že máme možnost ji navštěvovat. Jsme spokojeny, nic bychom tu neměnily.

Změnilo se něco za tu dobu, co navštěvujete naši školu?

Změnilo se toho tady hodně. My vnímáme hlavně změny v bezbariérovosti. Například bezbariérový vchod, samootvírací dveře, nájezd do jídelny. Ale největší změnou pro nás byl výtah. Můžeme se sami dostat, kam chceme.

Znemožňuje vám tu něco pohyb na vozíčku?

Dříve nám pohyb hlavně znemožňovaly schody, ale po nich se už naštěstí nemusíme pohybovat, protože tu je výtah. Současně nám vadí jen „provoz na chodbě“. Je moc rušný a hodně dětí tam běhá.

Jak zvládáte přesun do školní jídelny nebo do jiných učeben během přestávek?

Stíháme to většinou dobře, ale občas nám nejede výtah. Pravděpodobně ho někdo blokuje a my se nedostaneme včas na výuku.

Co vám dělá při pohybu venku problémy?

Venku nám nejvíce vadí chodníky, jsou často hodně vysoké, hlavně Eliška má problém. Ale hodně se toho mění a většina důležitých míst už je i nám dostupná. Teď se staví hodně chodníků, parků i obchodů bezbariérových nebo se na bezbariérové upravují.

Jak to vidí paní zástupkyně ředitele Iva Jehličková a pan ředitel Zdeněk Brož

Jak jste se již mohli dočíst v článku nahoře, naše škola byla nominována na jednu z výročních cen MOSTY 2007. Jak se tam naše škola dostala? Tak možná takovou otázku si právě teď kladete vy. My jsme se vypravili za panem ředitelem Zdeňkem Brožem a za paní zástupkyní Ivou Jehličkovou, abychom vám mohli na tuto otázku odpovědět. Dozvěděli jsme se toho i mnohem víc. Tak neváhejte a čtěte dál.

Kolik handicapovaných dětí je na naší škole?

Iva Jehličková: Naši školu navštěvují v současné době čtyři handicapovaná děvčata. Na prvním stupni jsou dvě, konkrétně ve čtvrté třídě a na druhém stupni v sedmé třídě také dvě.

Jakými změnami naše škola prošla? Je naše škola celá bezbariérová?

Iva Jehličková: Naše škola bohužel úplně bezbariérová zatím není. Zbývá ještě vyřešit stavebně obtížný problém - cestu do spojovací chodby, kde jsou ještě čtyři schody. Řadou změn však už škola prošla: vchod je bezbariérový – dveře u hlavního vchodu jsou automatické, v budově školy byly odstraněny některé prahy a od loňska zde máme výtah, ve spojovací chodbě u bytu pana školníka byly schody nahrazeny šikmou rampou, byl vybudován přístup z chodby u tělocvičny k výtahu školní kuchyně, pomocí kterého se děvčata dostanou bez problémů do jídelny. Takže kromě těch čtyř schodů je naše škola celá bezbariérová.

Jak se naše škola do ceny MOSTY 2007 dostala? V čem vidíte přínos tohoto ocenění?

Zdeněk Brož: Do již pátého ročníku výroční ceny Národní rady osob se zdravotním postižením České republiky MOSTY 2007 naši školu přihlásil Městský úřad, který odeslal přihlášku na základě našich informací o integraci tělesně postižených žáků. Posuzování návrhů se odehrávalo ve dvou kolech. V prvním kole vybrala nominační komise, kterou tvořili členové předsednictva NRZP ČR, pět nejlepších návrhů v každé kategorii. V „naší“ kategorii instituce veřejné správy byly z celkem dvaceti navrhovaných projektů nominovány kromě naší školy čtyři další projekty měst Karlovy Vary, Klatovy, Bílovice a Moravskoslezského kraje. Z nich pak Hodnotící výbor, složený ze zástupců vládního výboru pro zdravotně postižené občany, Svazu měst a obcí, krajů a NRZP ČR, ve druhém kole vybral vítěze.

Iva Jehličková: Účast v ceně MOSTY 2007 považuji za velmi přínosnou jak pro mne osobně, tak především pro školu. Už jen to, že jsme se dostali mezi pět nominovaných projektů, byl obrovský úspěch. Vnímáme to především jako velké ocenění práce všech učitelů, kteří se podílejí na integraci zdravotně postižených žáků do třídních kolektivů.

Který z nominovaných projektů se vám líbil nejvíc?

Iva Jehličková: Já bych nejraději řekla, že náš. Je to ale velmi těžké to posoudit. Každá kategorie měla něco do sebe. Mě oslovilo vystoupení baletní školy, když tělesně postižení na podiu zatancovali. Ale nejraději bych ocenění dala všem nominovaným.

Zdeněk Brož: Asi ten, který nakonec zvítězil, projekt Města Klatovy - Regionální centrum sociální integrace a celoživotního vzdělávání. Domnívám se, že vybudování a provozování takového víceúčelového objektu je velmi přínosné pro velkou skupinu zdravotně postižených.

Jaké bylo setkání s první dámou naší republiky Lívií Klausovou?

Iva Jehličková: Paní Klausová je určitě milá a příjemná paní, která měla přehled o tom, o co se jedná, proč sem vůbec přijela. Mě nadchlo, že chtěla se všemi nominovanými pohovořit ještě před zahájením vyhlášení výsledků. Chtěla vědět, kdo jsme, a který projekt zastupujeme. Měli jsme se představit, podala nám ruku a prohodila pár slov.

Myslíte si, že mají vozíčkáři a lidé s handicapem možnosti uplatnění v práci jako lidé bez handicapu?

Iva Jehličková: Já si myslím, že moc ne. Abych vám pravdu řekla, tak já neznám žádného dospělého na vozíčku a nevím, jak si sežene v dnešní době práci a jak se v ní uplatňuje. Byla bych ráda, aby si takoví lidé našli zaměstnání, ale je to těžké při takové nezaměstnanosti.

Zdeněk Brož: Záleží, jak kde. Dnes se už řada firem, nebo občanských sdružení snaží vytvářet pracovní místa také pro zdravotně postižené. Stále se zvětšuje počet objektů, které jsou bezbariérové. Situace zdravotně postižených se tak postupně zlepšuje. Do ideálního stavu je však ještě daleká cesta.

Nikola Hrouzková, Milan Vojta, IX. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Začalo druhé pololetí. Devátáci mají už odevzdané přihlášky a osmáci začínají pomalu přemýšlet o tom, kam se vydají po ukončení základní školy. Pro všechny, kteří hledají inspiraci a sbírají zkušenosti, tady máme naši rubriku. Tentokrát se s vámi o své pocity ze střední uměleckoprůmyslové školy podělí loňská devátáčka ŠÁRKA ŽÁKOVÁ. Dozvíte se také o tom, jaké to je opustit domov a jak se žije na internátě.

Na jakou školu chodíš?

Od září 2007 navštěvuji Uměleckoprůmyslovou školu v Ústí nad Orlicí. Což znamená, že jsem novopečený prvňáček.

Na co je taková škola zaměřená?

Na této škole je mnoho oborů jak čtyřletých, tak tříletých, které se dají studovat, například obaláři, textilní výtvarnictví, reklamní výtvarnictví. Já jsem si vybrala reklamní a propagační činnost.

Jak se ti přestupovalo?

Abych řekla pravdu, tak když jsem jela poprvé do Ústí, vůbec se mi nechtělo... Neuměla jsem si představit, jaké to bude, když budu pět dní v týdnu v jiném městě, s novými lidmi a hlavně mimo domov, ale za chvíli jsem si na vše zvykla a moc se mi zde líbí. Jak se říká, změna je život.

Co tě přivedlo k tomu, že sis vybrala zrovna tuto školu?

Nejprve jsem vůbec nevěděla, kam na střední. V okolí se nenacházela žádná škola, tedy spíše obor, který by mě zajímal. V mém rozhodování mi velmi pomohla burza škol, kde jsem objevila zrovna průmku v Ústí nad Orlicí. Obor, který studuji, mě chytnul, jak se říká za srdíčko, a věděla jsem, že to je to pravé.

Co se ti líbí na tvé škole?

Tak ze začátku jsem byla ze všeho pěkně vyjukaná, ale teď se mi tam líbí plno věcí. Máme suprový kolektiv, škola je celkově pěkně vybavená, na internátu je zase skvělý, že máme volný přístup k počítačům, můžeme navštěvovat tělocvičnu atd. Moje škola předčila mé očekávání. Líbí se mi, jakým způsobem je vedená. Všechno je takové volné a rodinné. Studujeme umělecké obory, proto se čas od času najde nějaká výstava, vernisáž, různá představení, jak divadelní, tak hudební. V této době se to konkurzy jen hemží, například budeme natáčet film. Slečny, které zajímá móda, by určitě zaujaly módní přehlídky, kterých se mohou zúčastnit. Originalitě se u nás meze nekladou. Chcete mít CD na hlavě nebo chcete být ozdobou každé party? Našijte si na tričko odrazky. U nás vás soudit nebudeme. Budete zkrátka vždycky IN.

Co bys naopak změnila?

Tak určitě školní jídelnu, neočekávám Hilton, ale strava by mohla být pestřejší. A pana fyzikáře.

Jak zvládáš učení?

To musím zaklepat ... zatím to jde.. učení není tolik, ale asi to časem přijde. Doufám, že to budu zvládat, ale myslím si, že když mě to baví, tak v tom problém nebude. Snad

Nezasteskne se ti po naší škole?

Určitě, ráda vzpomínám na své spolužáky a učitele. Často mne rozesměje nějaká vzpomínka na naše lotroviny, kterých jsme si opravdu užili. Ale už bych se asi nevrátila. Člověk má jít pořád dopředu. Tak já jdu.

Máte na vaší škole také školní časopis?

Ne nemáme. Školní kapely nebo něco podobného, to by se tam našlo, ale školní časopis se nevydává. Mohu to navrhnout, uvidíme??

Jaké jsou rozdíly mezi základní a střední školou?

Najde se plno rozdílů. Ten nejhlavnější je, že na střední už není povinná školní docházka. Tam nás nikdo nedrží, je to na nás, zda se tam udržíme nebo půjdeme. Je to o přístupu učitelů k nám studentům. Tam už za ručičku nikoho nikdo nepovede. A hlavně zvoní na přestávky.

Co ti připadá nejobtížnější a naopak nejlehčí ?

Nejobtížnější pro mě je asi být mimo domov. Bude to chtít určitě ještě nějaký ten pátek, abych si plně zvykla. Ale věřím, že ve čtvrtáku si tam budu připadat jako doma. Aspoň zlepším svou samostatnost. Z předmětů je pro mě nejtěžší fyzika. V budoucnu dozajista žádný parní stroj nevymyslím, tak ji zkusím alespoň „prolízť“. A naopak nejlehčí je ekologie, jsou to takové přímo hodiny klidu a spánku...

Jaký předmět tě baví a naopak nebaví?

Seznamovat se s homo sapiens a rozvíjet si naše rodné jazyčisko. Takže dějepis a český jazyk. Do budoucna se těším na plno zajímavých předmětů, jako bude: fotografování, estetika, dějiny umění a budeme chodit na ateliéry, kde se budeme učit malovat.

Jaký je život na internátě?

Teď už je to paráda.... Na pokoji mám suprový holčiny, to je hlavní mít se o koho opřít. Když domov je daleko... ale zvykám si, zvykám

Co bys vzkázala žákům naší školy?

Takže deváťákům bych hlavně popřála štěstí u zkoušek a ať se všichni dostanou, kam chtějí. A malá rada pro ně: vybírejte školu podle sebe, co vás baví a co chcete v budoucnu dělat. Je to vaše volba a nikoho jiného, abyste se pak na škole netrápili, ale naopak užívali studentského života. A ostatním školáčkům učit se, učit se, učit se...

Kdybys uměla čarovat, co by sis vyčarovala?

Nechám se inspirovat uměleckou tvorbou. Tak třeba dva roky prázdnin nebo umět číst a učit se jako Číslo pět žije.

Veronika Jeřábková, VI. A

Jaké to je vyměnit na šest neděl domov za Hamzovu léčebnu

od našeho, toho času přesporního dopisovatele

Řada z nás má v dnešní době nějaké zdravotní potíže, někoho trápí každoročně chřipka, někdo bojuje s různými alergiemi a někdo má postižení pohybového typu, to znamená, že ho trápí problémy s kostmi. A přesně tento problém pomáhají léčit v Hamzově odborné léčebně Košumberk v Luži. Já jsem měla to štěstí v neštěstí a mohla jsem tam příjemně strávit šest týdnů.

Moje přípravy na pobyt byly nekonečné. S sebou jsem potřebovala spoustu věcí, které doma vůbec nepotřebuji. Nakonec jsem sbalila tři kufry a vzhůru do Luže. První dojem byl dost odrazující. Při příjmu si mě pan primář podrobně vyšetřil, při některých vyšetřeních jsem se necítila zrovna jako pacient, který se zde má léčit se zády, protože to, co mi vyšetřoval, rozhodně nebyla záda. Položil mně pár otázek a řekl mi všechny podstatné věci. Ta nejpodstatnější (alespoň pro mě) byla, že já jakožto pacient, kterému nebylo patnáct, mám zakázáno chodit kamkoliv ven bez dozoru. To mě dost zarazilo, protože představa, že budu šest týdnů zavřená v jednom domě, byla strašná. Pak přišla na řadu prohlídka všech prostor. Budova na pavilonu M je vcelku pěkná, i když normálně se pacienti s tímto onemocněním léčí na pavilonu E, který se ale teď opravuje. Můj pokoj jsem první den měla sama pro sebe, potom druhý den přijela moje spolubydlící. Sestřičky mi všechno vysvětlily a řekly mi, kdy mám kam jít. Taky jsem poznala svoji fyzioterapeutku, která mi po celou dobu pobytu moc pomáhala. Fyzioterapeut je člověk, který s vámi cvičí, stará se o to, abyste měli procedury tak, jak vám to vyhovuje, a chodí s vámi na všechna vyšetření, zkoušky korzetu a tak dále.

A jak vypadá takový normální den v Hamzově léčebně? Budíček je v 6:30, poté se trochu pouklidí pokoje a jde se na snídani, která je v 7:30. V osm hodin jdou pacienti z prvního stupně do školy, ostatní mají individuální cvičení a procedury. V 10:30 se ve škole vystřídá první stupeň s druhým. Pokaždé jsou jen dvě hodiny denně, v úterý čtyři hodiny. Ve 12:00 je oběd. Po obědě máme všichni individuální program, většinou chodíme na vodoléčbu do bazénu, nebo si jen tak povídáme, hrajeme karty a koukáme na DVD. V 15:00 je svačina, po které můžeme jít my, nepatnáctiletí, s vychovatelem ven nebo do obchodu, ale většinou se s vychovatelem nikam jít nechce, a tak radši zase koukáme na televizi nebo máme vodoléčbu v teplém bazénu, který má vždy okolo 35°C. Do večera pak už jenom děláme blbosti nebo velký rozruch. Takže jako doma. Večeře je v 18:00. Večer můžeme dělat, co chceme. Spát se chodí podle toho, kdo má noční službu. Pokud je sestra v dobrém rozmaru, nechá nás, jak dlouho chceme, ale nesmíme být moc hluční, protože nad námi se léčí malí pacienti s maminkami a chodí spát už hodně brzo. Pokud má ale službu tzv. „sestra semetrika“, můžeme být jakkoliv hodní a tiší, ale stejně jdeme spát už v deset.

Pokud byste někdy měli do Hamzovy léčebny jet, je důležité, aby zde s vámi byli dobří lidé, se kterými si budete rozumět. Já měla štěstí na lidi, se kterými jsme byli fajn parta. Našla jsem si tu fajn kamarády. Doufám, že se ještě někdy sejdem.

Všem, co někdy pojedou do „Hamzovky“, přeji hlavně hodně zdraví a štěstí na lidi. Pár rad pro přežití pobytu (z vlastní zkušenosti):

- S sebou si kromě předepsaných věcí vezměte i nějaké jídlo a hlavně pití, jelikož pokud nejste zrovna velkým jedlíkem hovězího masa a hnědých omáček, moc se tu nenajíte. Hovězí s omáčkou je tu na talíři skoro každý den. Ale hlavně neříkejte nahlas, jak je to nedobré, nebo vás budou kuchařky nesnášet.
- Na jakoukoliv otázku ze strany doktorů a sestřiček odpovídejte co nejpravdivěji, i když vám to bude nepříjemné. Svou odpověď si ale rozmyslete, než řeknete nějakou blbost a budou na vás koukat jako na pitomce.
- Sami od sebe nezačínajte před doktory mluvit o škole. To je ta nejhorší konverzace ze všech, při které si připadáte jako ze zvláštní školy, když doktor začne mluvit, jaké on měl za svých mladých let známky.
- Nelekněte se prvního dojmu, který nebude nijak vábivý.

Monika Netolická, IX. A

ZNÁTE NAŠE U

PŘEMÝŠLELI JSME NAD TÍM, O ČEM BYCHOM MOHLI PSÁT, ABY TO BYLO ZAJÍMAVÉ, ORIGINÁLNÍ A K ZAMYŠLENÍ. OČI... TO JE ONO! JSOU PRO NÁS SAMOZŘEJMOSTÍ, A PŘITOM BYCHOM SI MĚLI UVĚDOMIT, ŽE TOMU TAK NENÍ. ZRAK POTŘEBUJEME KE SVÉMU ŽIVOTU, ABYCHOM MOHLI OBDIVOVAT KRÁSY PŘÍRODY KOLEM SEBE, VIDĚT SVÉ NEJBLIŽŠÍ, SPORTOVAT, ALE ZÁROVEŇ VIDĚT I VĚCI MÉNĚ KRÁSNÉ A PŘÍPADNĚ NA NĚ UPOZORNIT (KRÁDEŽE, NIČENÍ A POŠKOZOVÁNÍ MAJETKU, ŠIKANU, ...) O TOTO VŠE JSOU OCHUZENI NEVIDOMÍ LIDÉ, KTEŘÍ JSOU ODKÁZANI JEN NA POMOC DRUHÝCH LIDÍ. ZKUSTE SI NA MINUTU ZAKRÝT OČI, CO VIDÍTE? A TEĎ SI PŘEDSTAVTE, ŽE BYSTE VIDĚLI CELÝ ŽIVOT JENOM TMU. HROZNÁ PŘEDSTAVA, ŽE?

VŠÍMÁTE SI, JAKÉ MAJÍ LIDÉ KOLEM VÁS OČI? POZNÁTE, KDYŽ VÁS OČI HLADÍ, NEBO NAOPAK, KDYŽ SE NA VÁS ZLOBÍ? ŘÍKÁ SE „OKO - DO DUŠE OKNO“. A V ČEM SPOČÍVÁ NAŠE DNEŠNÍ HÁDANKA? ZKUSTE PŘÍŘADIT OČI K VYBRANÝM UČITELŮM A PŘEČTĚTE SI, NA CO SE NEJRADĚJI DÍVAJÍ.

DOTÁZÁNÍ BYLI:

PANÍ UČITELKY HANA ŠUSTROVÁ, VĚRA KUZMOVÁ, BLANKA NĚMCOVÁ, JITKA LINHARTOVÁ A PÁNÍ UČITELÉ PETR BAŤA A MARTIN KŘIVKA

Č
I
T
E
L
E
?

Na co se ráda dívám? Toho je spousta a záleží třeba na momentální náladě.

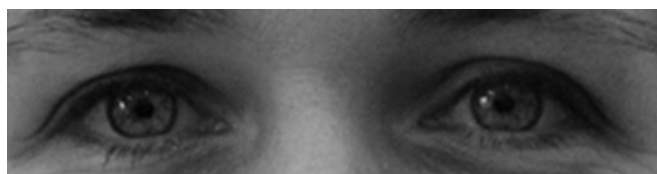
Ráda trávím čas venku, v přírodě, takže zaručeně nezklame pohled například na horský potok, vycházející nebo zapadající sluníčko, les, déšť, ...

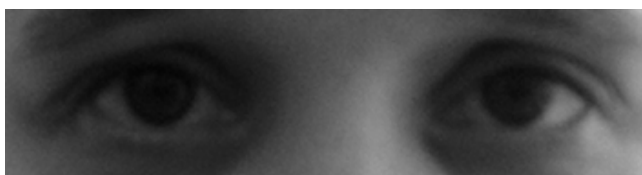
Moje oči se nejraději dívají na hrající si děti na pískovišti, protože mám děti ráda a já sama jsem matkou. Líbí se mi, že ty děti jsou naprosto spokojené, šťastné a nic jim nechybí.

Rád pozoruji plápolající oheň, protože mě to uklidňuje a je to pro mě příjemná forma relaxace.

Mým očím lahodí pohled na krásnou přírodu, hlavně na kopce a lesy. A proč? Mám to ráda a je to úžasný odpočinek.

Nejraději mám západ sluníčka, to moje oči milují. Symbolizuje to pro mě, že končí den, a vzbuzuje to ve mně naději, že ten nastávající den bude třeba lepší než ten předchozí.

Rád se dívám na milé a příjemné lidi, protože mi dělají radost. Také se nemůžu vynadávat na vrcholky zasněžených hor, jelikož jsem příznivcem zimních sportů.

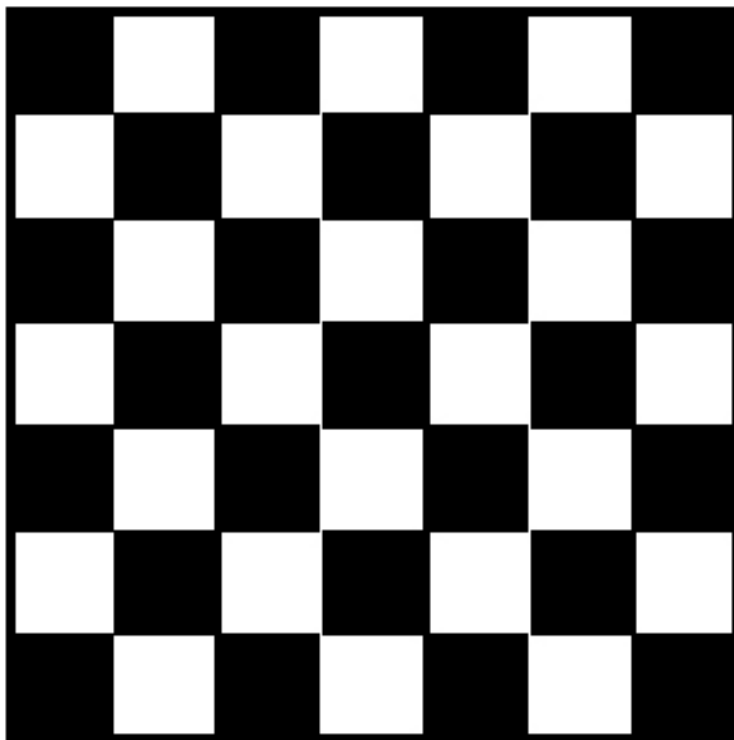
Denisa Kreuzerová, VIII.A, Nikola Hrouzková, IX.A

SOUTĚŽE NA NAŠÍ ŠKOLE

GENIUS LOGICUS

Naše škola se letos poprvé zapojila do mezinárodní soutěže GENIUS LOGICUS. Ti, co se přihlásili, mají za úkol vyřešit několik logických úloh. Zajímavé je, že celá tato soutěž je online, což znamená, že se řeší po internetu. Tato soutěž se skládá ze dvou částí. První část se skládá z 21 úloh. To máme už úspěšně za sebou. Druhá část se také skládá z několika úloh, ale rozdíl je v tom, že toto kolo má omezený čas a řešit se bude přímo ve škole. Nemáte představu o tom, jak takové úlohy vypadají? Zkuste si některé z nich.

1. Známá dvojice všeználků z animovaného seriálu se rozzlobila a ve zlosti rozřezala minišachovnici. Ved'te řez šachovnicí tak, abyste přeřezali co nejvíce políček.

2. Na tabuli je správně vypočítaný jeden příklad. Uklízečka na něm však omylem setřela jednu čáru. Zjistěte, kde byla, a opravte příklad.

$$5+5+5+5 = 555$$

FESTIVAL VĚDY A TECHNIKY

Za zmínku také stojí Festival vědy a techniky, který se konal 27. února 2008 na naší škole, ale my na něm pracovali celý leden a únor. A o co se vůbec jedná? Každý student si vybral libovolné téma, které by se mu líbilo zpracovávat. My jsme si vybraly témata „Sny“ a „Souhvězdí a jejich mýty“. Součástí naší několikátýdenní práce je tzv. „Pracovní deník“, do kterého si zaznamenáváme pokroky za každý den. Už od prosince běháme do knihoven a brouzdáme na internetu, abychom našli něco vhodného pro naše téma. Další obtížnou částí je vytvoření seminární práce, která se podobá těm, co děláme na fyzice. Podle podkladů, které nám předala paní učitelka Pavla Sádecká, má taková práce obsahovat titulní stranu, grafy a základní informace.

To vše by mělo být napsáno na počítači nebo úhledně rukou. A teď se vám svěříme s nejobtížnější věcí celé této soutěže. Tou je představit zpracovaný plakát porotě. Kromě požadavků ohledně obsahu posteru hraje velkou roli i naše prezentace. Měli bychom působit přirozeně, usmívat se, dát pozor na oční kontakt a věnovat se všem členům poroty. Z toho osobně máme největší strach.

S námi tam ale míří další tři žáci, tak nám všem držte palce. A vám doporučujeme, abyste se někdy také zúčastnili některé z těchto akcí, protože to je opravdu zábava. A jak to dopadlo, o tom vám poreferujeme příště.

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová, VIII.A

Hrátky

Svátek zamilovaných už je sice za námi, ale my pro vás máme pravý Valentýnský dárek. Přejeme příjemné „rozbalování“.

Květinová křížovka

1. List této rostliny je tak zvaný „bobkový list“.
2. Je to rostlina, která kvete časně zjara. Můžeme si ji splést s bledulí. Je bílá a klíčí „pod sněhem“.
3. Je to krásná okrasná květina. Jméno Liliana je odvozeno od názvu této rostliny.
4. Tato květina je velice oblíbená. Dokonce i „hrála“ hlavní roli v pohádce O Šípkové Růžence.
5. Je to cibulová rostlina, která je typická pro Holandsko.
6. Bílá květina se žlutým středem (větší než sedmikráska, ale heřmánek to není).
7. Druh plazivé trávy z čeledě lipnicovitých.
8. Žlutá květina, která se otáčí za sluncem.

1.						A			Í	
2.		N				N				
3.						I		I		
4.					Ů					
5.			L							
6.			K		P					
7.						P		R		
8.	S									E

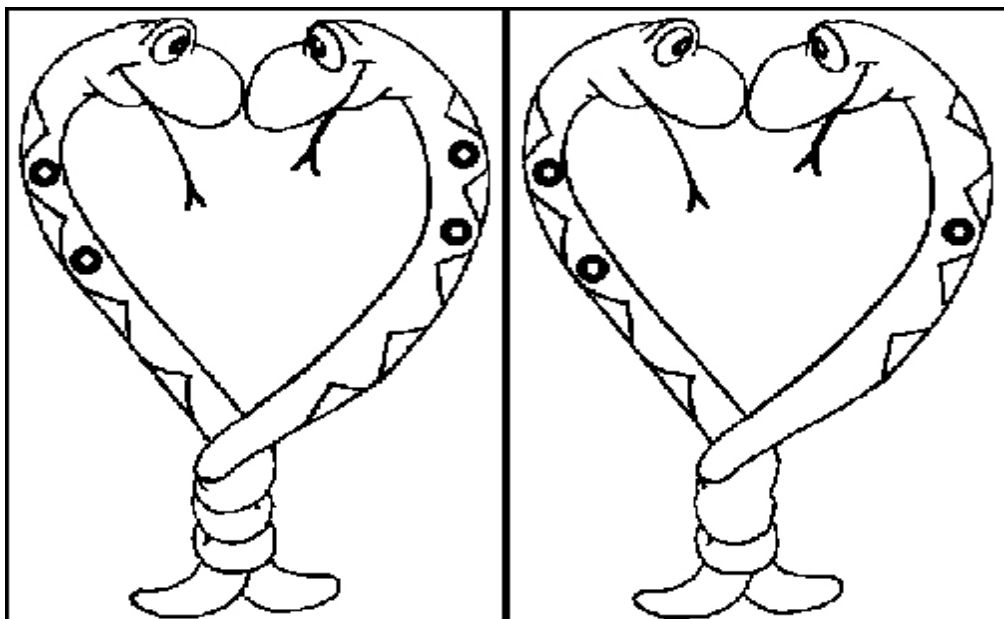
TAJENKA:

Tajenka: VALENTÝN

Sudoku

7		4		6	8	5		
9	1		3			7		
			7	4				
		1	8					7
6				7				8
5					9	3		
				8				
		3			7		6	2
		2	5	1		8		9

Rozdíly - Najdi 5 rozdílů

Odpovědi: pusa hada na levé straně, vráska nad okem pravého hada, trojúhelník pravého hada, kroužek pravého hada, uzel

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VIII. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Netolická, M. Vojta, J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, N. Vašková, V. Jeřábková
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.malicek.czechian.net, www.zsmalika.cz**